

De Rechterstoel van Christus

Bron: De Morgenster, jaargang 1, p. 154-166, 1909

Door: dr. A.H. Burton

“Wij moeten allen voor de rechterstoel van Christus **openbaar** worden, opdat ieder ontvangt voor wat hij door middel van zijn lichaam gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad” (2 Korinthiërs 5:10).

Het is volkomen in overeenstemming met de Schrift, dat de gelovige nimmer geoordeeld wordt voor zijn zonden. Onweersprekelijk blijkt dit o.a. uit Johannes 5:24:

“Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Wie Mijn woord hoort en Hem gelooft Die Mij gezonden heeft, die **heeft** eeuwig leven en **komt niet in de verdoemenis** (Gr. *krisis*: **oordeel**), maar is uit de dood overgegaan in het leven” (Johannes 5:24).

Even waar is het evenwel, dat de gelovige geopenbaard moet worden voor de rechterstoel van Christus.

Het is van gewicht op te merken, dat de Geest Gods hier *niet* zegt: “Wij moeten allen voor de rechterstoel van Christus *geoordeeld* worden”. Dit zou in tegenspraak zijn met de hierboven aangehaalde tekst uit het evangelie van Johannes, en de Geest van God is nooit in tegenspraak met Zichzelf. De apostel zegt: “Wij moeten allen voor de rechterstoel van Christus *openbaar* worden”, d.w.z. alles wat wij hier gedaan hebben, zal daar in het licht worden gebracht, en we zullen beloond worden of verlies lijden, al naar wij hebben gedaan, hetzij goed, hetzij kwaad.

Dan hoeft niet eerst beslist te worden waar wij de eeuwigheid zullen doorbrengen, en of wij aanspraak hebben op de hemel of niet. Zeker niet! De gelovige weet *nu*, zonder enige twijfel, dat hij de eeuwigheid met Christus zal doorbrengen in heerlijkheid. Letten we op het eerste vers van 2 Korinthiërs 5: “**Wij weten** immers dat, wanneer ons aardse huis, deze tent, afgebroken wordt, wij een gebouw van God **hebben**, een huis niet met handen gemaakt, maar **eeuwig** in de hemelen” (2 Korinthiërs 5:1). Met andere woorden gezegd, wij, christenen, hebben *nu* de volkomen zekerheid van een eeuwigheid in hemelse heerlijkheid. “Wij hebben dus altijd *goede moed*” (2 Korinthiërs 5:6).

En in plaats van te moeten wachten tot de rechterstoel, teneinde te weten, of wij aanspraak op de hemel hebben, behoren wij te allen tijde de Vader te danken, “Die ons bekwaam heeft gemaakt om deel te hebben aan de erfenis van de heiligen in het licht” (Kolossenzen 1:12). Doch, men kan vragen, maakt dit vertrouwen ons niet zorgeloos in onze wandel hier beneden?

Verre van dat! Waar Christus zoveel geleden heeft ten behoeve van ons, om ons de hemelse heerlijkheid te kunnen verschaffen, zal dit ons aanzetten er een eer in te stellen, “hetzij inwonend, hetzij uitwonend, om Hem welbehaaglijk te zijn” (2 Korinthiërs 5:9). En alsof deze beweegreden niet in zichzelf genoegzaam ware, wordt er aan toegevoegd: “Wij moeten allen voor de rechterstoel van Christus openbaar worden”. Alles komt daar in het licht: hebben we voor onszelf geleefd, we zullen verlies lijden; doch indien we door de genade Gods, gezocht hebben om voor Christus te leven, dan zullen we beloning ontvangen.

Maar de lezer merkt misschien op: “Ik heb altijd gedacht, dat wij geopenbaard moesten worden voor Christus’ rechterstoel, om uitgemaakt te zien of we in de hemel zouden zijn of niet”. In geen geval. Op het ogenblik, dat een christen sterft, vaart zijn geest op om met Christus te zijn, terwijl zijn lichaam in het graf daalt. Of met de woorden van ons hoofdstuk, de christen is “uitwonend” uit het lichaam, en “inwonend” bij de Heer (2 Korinthiërs 5:8); of, zoals Paulus zegt, dat hij verlangde om “ontbonden te worden en met Christus te zijn” (Filippenzen 1:23; SV1977). Zo sprak ook de Heer tot de moordenaar aan het kruis: “heden zult u **met Mij** in het paradijs zijn” (Lukas 23:43). Indien nu Paulus, en de moordenaar, en al de heiligen, die sinds het kruis van Golgotha gestorven zijn en met Christus geweest zijn, in die afgelopen eeuwen, is het dan mogelijk, dat zij die plaats van volmaakte zegening zullen verlaten om te worden geoordeeld, opdat zou uitgemaakt worden of zij recht hebben daar te zijn of niet? Uiteraard niet!

“Maar”, zo zegt weer een ander, “het zijn de zielen die bij Christus zijn, terwijl daarentegen de lichamen in de graven zijn, kan dan de opstanding geen verschil maken?”

Laat ons zien wat God daarvan zegt. Het 15de hoofdstuk van de *eerste* brief aan de Korinthiërs houdt zich van het begin tot het eind bezig met de kwestie van de opstanding; ten eerste die van Christus, daarna met die van de Zijnen. Er waren blijkbaar enige valse leraars te Korinthe, die de gelovigen trachtten te overtuigen “dat er geen opstanding was”.

Dientengevolge geeft de Geest van God door de apostel Paulus **zeven verschillende bewijzen voor de opstanding van Christus** (1 Korinthiërs 15:3-8):

1. “de Schriften”: “overeenkomstig de Schriften”.
2. “Kefas” zag Hem daarna.
3. “de twaalf”.
4. “vijfhonderd broeders tegelijk”.
5. “Jakobus”.
6. “alle apostelen”.
7. “Paulus”. “als laatste van allen is Hij ook aan mij verschenen”.

Dit punt was van een onberekenbaar gewicht. Immers “als Christus niet is opgewekt, is uw geloof zinloos; u bent dan nog in uw zonden” (1 Korinthiërs 15:17). Hun zaligheid was niet alleen afhankelijk van het feit dat Christus gestorven was, maar ook opgewekt. Doch, indien Christus uit de doden opgewekt is, dan staan de doden ook op. En in welke volgorde?

“Christus als Eersteling” (bijna 2000 jaar geleden), “daarna wie van Christus zijn, *bij Zijn komst*” (1 Korinthiërs 15:23). En *hoe* staan zij op?

Open, geliefde lezer, uw Bijbel en lees 1 Korinthiërs 15:43. “Het [het lichaam] wordt gezaaid in oneer, het wordt **opgewekt in heerlijkheid**”. Dit heeft, zoals wel duidelijk is, alleen betrekking op de gelovige in Christus. Wanneer hij opgewekt is, moet dan worden beslist of hij in heerlijkheid zal zijn of niet? Geenszins, **hij wordt opgewekt in heerlijkheid**.

Dezelfde handeling die hem uit de doden opwekt, plaatst hem in heerlijkheid. O, geliefde medegelovige, heeft uw ziel de kracht en de eenvoud aangegrepen van deze drie woorden: “opgewekt in heerlijkheid”?

Wat verder de gelovigen betreft die nog in leven zullen zijn wanneer Christus komt voor de Zijnen (en u zowel als ik, geliefde broeder of zuster, kunnen daarbij behoren, want “zij verwachten de Zaligmaker [dus niet als *Rechter*] uit de hemelen, namelijk de Heere Jezus Christus, Die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het **gelijkvormig** wordt aan Zijn verheerlijkt lichaam, overeenkomstig de werking waardoor Hij ook alle dingen aan Zichzelf kan onderwerpen”, zegt Filippenzen 3:20-21), wel als Christus komt in de lucht (1 Thessalonicenzen 4:13-18) dan zullen de *levend overgebleven heiligen* in een punt des tijds veranderd worden en zij zullen Hem gelijk worden, want zij zullen Hem zien zoals Hij is (1 Johannes 3:2), terwijl “de doden in Christus” dan worden opgewekt in heerlijkheid.

Maar waarom wensen we dit alles te bewijzen?

Eenvoudig, om aan te tonen *dat wij* gelovigen in Christus, alvorens we voor de rechterstoel van Christus staan, niet alleen **met** Christus zullen zijn, maar reeds verheerlijkt en Hem **gelijkvormig** zullen zijn. Zou men nu ook maar één ogenblik kunnen veronderstellen, dat één van hen, die verheerlijkt en Christus gelijkvormig zullen zijn, mogelijks in de buitenste duisternis zou kunnen geworpen worden? Uiteraard niet. Wie zou zich zo iets kunnen voorstellen! De gedachte is ongerijmd.

Bovendien, wie zal gezeten zijn op de rechterstoel? Wel, Christus natuurlijk. En is Hij ook niet dezelfde, die onze zonden droeg op het hout? Is het dan mogelijk dat Hij ons zonden zal ten laste leggen waarvoor Hij Zelf stierf, bijna 2000 jaar geleden? Onmogelijk!

Maar waartoe is dan de rechterstoel van Christus? Zoals we hebben aangetoond, zal daar niet worden beslist of wij in de hemel zullen zijn of niet, want wij zullen er reeds zijn; doch daar zijnde met Christus en met verheerlijkte lichamen aan Christus gelijkvormig, zullen we in gemeenschap met Hemzelf een overzicht ontvangen van onze levensgeschiedenis in deze wereld. We zullen elke

schrede opnieuw nagaan; elke omstandigheid ons herinneren; en in het licht van Zijn tegenwoordigheid zullen wij elke daad van het leven in de weegschaal van het heiligdom wegen; wij zullen zien, zoals Hij ze zag en ze beoordeelen, zoals Hij ze eens beoordeelde. Dan zal Hij ons doen zien, waar en hoe wij faalden; doch in plaats dat dit ons voor Hem bevreesd maakt, zal het in onze zielen slechts het gevoel van Zijn onwankelbare liefde en genade versterken, omdat Hij zo lang dwalende schepselen die zoveel faalden, gedragen heeft.

Hij zal er evenwel ook behagen in scheppen, om in onze herinnering terug te roepen, elke geringe dienst, aan Hem besteed - het geringste dat wij voor Hem hebben mogen doen - een woord, dat wij voor Hem gesproken hebben, ja zelfs een beker koud water in Zijn naam gegeven, zal niet vergeten worden. Dan zal “ieder zijn eigen loon ontvangen overeenkomstig zijn eigen inspanning” (1 Korinthiërs 3:8).

O, geliefde christenlezer, laat ons toch niet verliezen die kostbare gelegenheden, die ons nu gegeven worden om Christus te dienen! Laat ons waakzaam zijn tegen de ons tot oneer strekkende slaperigheid, gevoelloosheid en onverschilligheid, waartoe we zo geneigd zijn te vervallen! Laten we niet voor onszelf leven, maar voor Hem, Die voor ons stierf!

“Ieders werk zal openbaar worden. De dag zal het namelijk duidelijk maken, omdat die in vuur verschijnt. En hoe ieders werk is, zal het vuur beproeven. ¹⁴ **Als iemands werk** dat hij op het fundament gebouwd heeft, **standhoudt, zal hij loon ontvangen.** ¹⁵ **Als iemands werk verbrandt, zal hij schade lijden.** Hijzelf echter zal behouden worden, maar wel zo: als door vuur heen. ... ¹⁷ Als iemand de tempel van God te gronde richt¹, zal God hem te gronde richten ...” (1 Korinthiërs 3:13-18).

Hier hebben we derhalve drie verschillende gedachten. Er is sprake van een waar christen, wiens werk goed is en die loon zal ontvangen (vers 14); van een waar christen, wiens werk slecht is en die schade zal lijden; en tenslotte van een goddeloze, die zelf boos zijnde, en hebbende slechte bedoelingen, slechts boze werken doet. Hijzelf, zowel als zijn werk, wordt verdorven (vers 17).

Hoewel deze verzen zonder twijfel in het bijzonder betrekking hebben op *de dienst*, toch geldt hetzelfde beginsel ook voor elk onderdeel van het leven van de christen. Hoeveel van hetgeen wij nu zeggen en doen, zal dan verbrand worden!

Welk een hoogst ernstige gedachte is het, dat alles in het licht zal gebracht worden! Hoe voorzichtig behoort deze overweging ons te maken in al onze wandel, in onze wegen en onze dienst! Van hoeveel gewicht is het derhalve om alles, wat we nu zeggen en doen, te zeggen en te doen met het oog op die toekomstige dag, wanneer we moeten geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus!

Maar, zo werpt iemand op, spreekt de apostel in het volgende vers niet van een “vrees voor de Heer” (2 Korinthiërs 5:11). Schijnt het niet alsof hij enige vrees had, wat betreft de gevolgen van die dag?

Zeker, maar hij spreekt ervan zonder enige gedachte dat hij of enig ander christen dan zou worden veroordeeld. Hij is niet bevreesd voor zichzelf, noch hoe het met hem zou gaan. Indien het zo aangrijpend ernstig is zelfs voor degene, die beveiligd is door het bloed van Hem die als Rechter op de rechterstoel zit, wat moet het dan wel zijn voor degene, die zulk een schuilplaats niet bezit!

“Nu wij dus deze vrees voor de Heere kennen”, zegt Paulus. En hij laat dan *niet* volgen: “vreesen wij voor onszelf”, maar *wel* zegt hij: “bewegen wij de mensen tot het geloof” (2 Korinthiërs 5:11).

Wij merkten op, dat iedere geredde ziel een beloning zou ontvangen. “Wat kon dan”, zo kan men vragen, “de moordenaar op het kruis iets voor Jezus doen? Lasterde hij niet Zijn naam tot bijna het laatste ogenblik van zijn leven?” Geliefde lezer, wij geloven, dat zijn loon een heerlijk loon zal zijn. Wat deed hij? Hij deed waartoe u en ik nooit werden geroepen. De hele wereld was tegen Christus; de menigte was tegen hem opgestaan; de Joodse natie had geschreeuwd: “Weg met Hem”; de overpriesters en schriftgeleerden hadden geroepen: “Kruisig Hem”; Judas een van de discipelen, had Hem verraden; Petrus had Hem verloochend; allen hadden Hem verlaten; de voorbijgangers schudden hun hoofd om Hem en bespotten de heilige Lijdende in Zijn stervensangsten. En wat deed de moordenaar? Hij alleen, voor zover als wij lezen, sprak ten gunste van Hem. Welk een voorrecht! Hoe liefelijk moet het voor het hart van Christus geweest zijn, het eenvoudige maar oprechte getui-

---

¹ Denk aan bv. valse leraars. (MV)

genis te vernemen: “Deze heeft niets onbehoorlijks gedaan” (Lukas 23:41). Dit zal voorwaar in die dag niet vergeten worden! Hij zal zijn loon geenszins verliezen!

Doch wij zullen daar niet alleen onze fouten zien, zoals nimmer tevoren, en ook leren, zoals we het nooit gedaan hebben, de weergaloze genade van de Heiland, die ons gedragen heeft niettegenstaande al die feiten; niet alleen zal Hij ons doen herinneren elke dienst voor Hem verricht en ons belonen, zoals alleen Zijn genade dit vermag, maar wij zullen dan ook verstaan, hoe Hij ons bewaard heeft te midden van gevaren, die wij nooit zagen en voelden, tijdens ons verblijf hier beneden.

We moeten nooit vergeten dat Satan altijd *tegen* ons is. Maar, gezegend zij Zijn naam, God is altijd *vóór* ons. Omgeven als wij worden door onbekende gevaren, worden wij door Hem beschermd; te midden van onopgemerkte gevaren bewaart Hij ons. Hoe luid zal Zijn naam geprezen worden, als we voor de rechterstoel van Christus staan en terugzien en ons herinneren: “Ook moet u heel de weg in gedachten houden waarop de HEERE, uw God, u deze veertig jaar in de woestijn geleid heeft” (Deuteronomium 8:2).

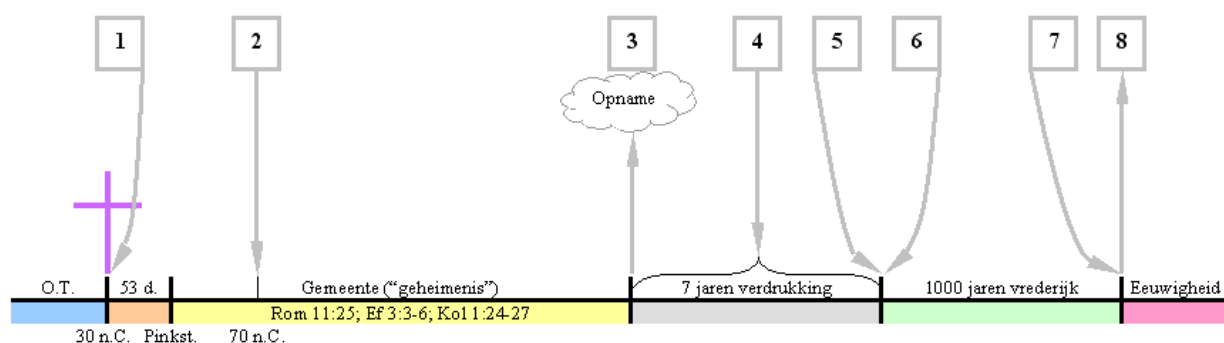
Tot verheldering hiervan maken we de lezer opmerkzaam op wat we lezen in Numeri 22-25. Israëel, uit Egypte verlost, heeft juist de woestijnreis volbracht en staat gereed het Land binnen te trekken. Doch dan zet Satan, Gods bestendige en grote tegenstander, zich nog eenmaal tegen hen op. Hij zet Balak, de koning van Moab, aan om Bileam te zenden, zeggende: “Nu dan, kom toch, vervloek dit volk voor mij” (Numeri 22:6). Maar als Satan zich tegenover hen stelt, beschermt God hen, en zegt daarom: “U mag niet met hen meegaan, u mag dat volk niet vervloeken, want het is gezegend” (Numeri 22:12). Satan doet zijn uiterste best, beproeft alle middelen, wendt alle kunstgrepen aan, doch *alles is tevergeefs*. Hoeveel wisten de kinderen Israëls van alles wat er op de heuveltop plaats had?

Zij lagen verspreid met hun tenten in de velden van Moab, volkomen onbewust van dit alles. Zowel Satans uitgebreide en machtige samenzwering tegen hen, als Gods nog grotere verlossing, waren beide hun onbekend. Zo wordt, naar wij geloven, op gelijke wijze menige aanval van Satan tegen ons, door ons *nu* niet opgemerkt, maar in die dag, als alles openbaar zal worden, zullen wij kennen zoals wij gekend zijn.

Indien de vergeving van God in het licht van die dag niet gezien werd, dan zouden we de uitgestrektheid ervan nog niet eens voor de helft kennen; noch het onwankelbare van Zijn getrouwheid.

En als al onze falingen, tekortkomingen en zonden daar ons voorbijgaan, dan zullen ze in plaats van de minste vrees op te wekken of de geringste onzekerheid betreffende onze behoudenis, dieper dank en meer lof opwekken, en ons doen aanheffen met meer kracht en liefelijkheid het lied der verlossing: “Hem Die ons heeft liefgehad en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed, en Die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters voor God en Zijn Vader, Hem zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid. Amen” (Openbaring 1:5-6).

Acht oordelen vanaf het kruis: God oordeelt iedereen

- 1 Oordeel over Jezus Christus aan het kruis. Hij droeg plaatsvervangend de straf voor de zonden van de wereld. Gelovigen worden gered.
- 2 Oordeel over Jeruzalem en de Joden wegens hun onbekeerlijkheid. Verharding over Israël en diaspora.
- 3 Oordeel voor de "Rechterstoel van Christus" (Rom 14:10), gelijk na de Opname van de gelovigen: beloningen.
- 4 Oordelen over de hele wereld. Als gevolg daarvan komen velen tot bekering. Israël komt tot wedergeboorte.
- 5 Oordeel over het Beest, de Valse profeet (de Antichrist) en hun aanhangers (Op 19:19-21).
- 6 Oordeel van de overlevenden van de grote verdrukking (schapen en bokken, Mt 25:3) & Satan geketend (Op 20:1-3).
- 7 Oordeel over Satan en de misleide volken, aan het eind van de millennium.
- 8 Oordeel voor de "Grote witte troon" van de gestorven ongelovigen (het laatste oordeel, Op 20:11).

M.V. 15 juni 2013

Grotere A4-versie: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/8-oordelen.pdf>